

Ἐκ τοῦ γ ο ὕ λ α ρ μ ο ς.

Τρώγω ἀρπακτικά, λαίμαργα ἐνθ' ἄν.: *Μὴ γουλαρμίζης 'ς τὸ φαί καὶ σοῦ κάμνη κακὸ Χίος.* β) Μεταφ. ἐπὶ ἐργασίας, ἐργάζομαι ὑπερβολικὰ ἐνθ' ἄν.: *Γουλαρμίζει 'ς τὴ δουλειὰ Χίος.*

γούλαρμος ὁ, Δαρδαν. Θράκ.(Μάδυτ.) Χίος γούλαρμος Χίος γουλέρμος Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) μὲ ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐπίθ. λ α ἰ μ α ρ γ ο ς καὶ τροπὴν τοῦ γ εἰ ς μ. Βλ. Α. Κοραῆ, "Ατ. I, 279 εἰς λ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς. Τὴν προέλευσιν ἐκ τοῦ λ α ἰ μ α ρ γ ο ς μὲ ἀντιμετάθεσιν φθόγγων ὑποστηρίζουν οἱ Γ. Ν. Χατζιδ., "Αθηνᾶ 29 (1917), σ. 219, Β. Φάβης, Λεξικογρ. Δελτ. 2 (1940), σ. 121-2 καὶ Κ. "Αμαντ. "Αθηνᾶ 27 (1915), Λεξικογρ. "Αρχ. 2, σ. 41.

Λ α ἰ μ α ρ γ ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *'Κόμα 'έ λείεις νὰ χορτάσης, βρε γουλέρμη;* Εὐβ. (Κουρ.)

γουλαρούδιν ἐπίθ. οὐδ. Κύπρ. (Πεδουλ.)

Ἵποκορ. τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς.

Τὸ λαίμαργον, τὸ ἀχόρταχον.

γουλαρωσύνη ἡ, Κύπρ. (Πεδουλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ᾶ ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ω σ ὕ ν η.

Ἡ λ α ἰ μ α ρ γ ῖ α : "Οπου τῆσαι νὰ πάης, πρέπει νὰ δειγῆς τὴν γουλαρωσύνην σου 'ς τὸ φαί, γιατί 'έν ἡμπορεῖς νὰ κόψης τοῦτον τὸ σύστημαν.

γουλᾶς ὁ, Ἀντίπαζ. Παζ.

Ἐκ τοῦ γ ο υ λ ῖ (II).

Εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι τρώγει μικροὺς λίθους ἐνθ' ἄν.: *'Σ τὰ σώχωρα τοῦ Φάνη ἐπιμακα τρεῖς γουλᾶδες κ' ἔνα καρακαλίτσι (σώχωρα = ἀγροὶ περιφραγμένοι ἐντὸς τοῦ χωρίου, καρακαλίτσι = μικρὸς ἀετομάχος)* Ἀντίπαζ. *Τσοῦ γουλοφάηδες καὶ τσοῦ ρούβελους τσοῦ πιάκαμε μὲ τσι πλάκες (ρούβελας = τὸ πτηνὸν ἐρύθκαος, πλάκα = παγίς)* Παζ. Συνών. γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο ς (II).

γουλᾶτος (I) ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γουλᾶτο Κάρπ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ο ς.

1) Ὁ διὰ μιᾶς καταπινόμενος, ἐπὶ οἴνου Πάρ.: Φρ. *Αὐτὸς τὸ πίνει τὸ κρασί γουλᾶτο* (δηλ. μονομιᾶς, ἀπνευστί). Ἀντίθ. φρ. *Αὐτὸς τὸ πίνει γ ο υ λ ῖ ᾶ - γ ο υ λ ῖ ᾶ.*

2) Ὡς οὐσ., τὸ πρὸς τὸ ἔλυμα κεκαμμένον τμήμα τοῦ ἱστοβοέως Κάρπ. Βλ. καὶ λ. β ο υ λ ᾶ τ ο ν, ὅπου κατὰ παρετυμ. ὑπῆχθη.

γουλᾶτος (II) ἐπίθ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δυρράχ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Κόρινθ. Κρεμμ. Μεσσην. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) γουλᾶτε Τσακων. ὀυλᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουλᾶτους Στερελλ. (Ἀχυρ.) ἀγλᾶτους Σάμ. (Κουμαδαρ.) ὀγλᾶτους Σάμ. (Μαυραντζ.) οὐγλᾶτους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾶ τ ο ς.

Ὁ τρυφερός, μαλακὸς καὶ λεῖος, ἐπὶ ριζῶν ἢ βλαστῶν χόρτων Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος

Λακων. Κόκκιν. Κρεμμ. Μεσσην. Παππούλ. Τρίκκ. Τριφυλ.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μαυραντζ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τσακων.: *Ροδίκια γουλᾶτα* (ραδίκια ἔχοντα τρυφεράς ρίζας) Κρήτ. *Μάζωξα λάχανα διαλεχτά* ἔναι οὐλα γουλᾶτα Γαργαλ. ὀυλᾶτα - ὀυλᾶτα ἔναι τὰ χόρτα ποὺ φερα σήμερα Ἀπύρανθ. *Ἡ ὕρηκα κάτ' ραδικουβλάσταρα σήμερα ποῦτανι γουλᾶτα* Ἀχυρ. *Πῆρα κάτ' μαρούλια οὐγλᾶτα - οὐγλᾶτα* Σάμ. *Τοῦ σκ'λήζ' τὰ τρυπάει τὰ ἀλ'μάκια τὰ ἀγλᾶτα* (ἀλ'μάκια = κλῶνοι εὐθυτενεῖς) Κουμαδαρ. *Τ' ἀργὰ ἔμαϊ ἔχουντε κάτσι ροιδίτσα, ὅλα γουλᾶτα - γουλᾶτα* (τὸ βράδυ εἴχαμε κάτσι ραδίκια ὅλα τρυφερά - τρυφερά) Τσακων. β) Ὁ σαρκώδης, ὁ λεῖος καὶ παχύς, ἐπὶ καρπῶν Κεφαλλ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δυρράχ. Τρίκκ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): *"Εκοφα κᾶνα - ὄγὸ γουλᾶτα σταφύλια ἀπ' τὴν κληματαριά* Γαργαλ. *Οἱ σταφίδες γίνηκαν φέτος γουλᾶτες* Τρίκκ. *Γουλᾶτο ρεβίθι* Κεφαλλ. *Βλέπω κάττι γουλᾶτο μέσα 'ς τὸ σακκί* εἶναι πατάτες; αὐτόθ. *Εἶδεις τί γουλᾶτα ρόιδα π' κᾶν' ἢ ροιδιά μας;* Ἀχυρ. γ) Μεταφ., εὐρωστός, ἐπὶ παιδίων καὶ ζώων Σάμ. (Κουμαδαρ.) Συνών. γ ο υ λ ω τ ὶ ς.

γουλέας ἐπίθ. Πόντ. Θηλ. γουλοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἑ α ς.

Γ ο υ λ ᾶ ρ η ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Ντό γουλέας εἶσαι!* (πόσον λαίμαργος εἶσαι!) Πόντ. (Τραπ.). *"Αρθωπον π' ἔν' γουλέας κ' ἀγαπιέται* (ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶναι λαίμαργος δὲν ἀγαπᾶται) Πόντ. (Χαλδ.) || Φρ. *Γουλέας κ' εἶμαι, παραπεονέας εἶμαι* (λαίμαργος δὲν εἶμαι, παραπεονιάρης εἶμαι) ἐπὶ τῶν διαμαρτυρομένων δι' ἄνισον διανομὴν ἀγαθῶν) αὐτόθ. Συνών. φρ. *Δέν εἶμαι φαγάς, εἶμαι παραπονεράης*. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ λ α ρ ᾶ ς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γουλέας καὶ ὡς ἐπών.* Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

γουλερινὸς ἐπίθ. ἐνιχ. γουλερ'νὸς Ἐρεικ. Κέρκ. (Βασιλιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ λ ε ρ ὶ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἱ ν ὶ ς.

Ὁ ἀφθόνως παράγων τι ἐνθ' ἄν.: *"Ηξερες ποὺ κάποτε εἶχε γουλερ'νὴ θάλασσα καὶ εἶχε στρουδία, μὲ τὸ σακκί* (στρουδία = στρεῖδια, μὲ τὸ σακκί = πάρα πολλὰ) Ἐρεικ.

γουλερός ἐπίθ. Ἀντίπαζ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παζ. Πελοπν. (Μεσσην.) Θηλ. γουλερὴ Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 23.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ε ρ ὶ ς. Εἰς ἔγγρ. τῶν Παζῶν τοῦ ἔτους 1661: *«(ἀφίνω) τὴν ἐλαϊὰ τὴ γουλερὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου»*. Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παζῶν, 24, 2.

Ὁ περιέχων πολλοὺς μικροὺς, ἰδίως στρογγύλους λίθους, ὁ πλήρης μικρῶν στρογγύλων λίθων ἐνθ' ἄν.: *Τόπος γουλερός, χωράφι γουλερὸ Κεφαλλ.* || Παροιμ.

Στραβὸς βελόνι ἐγύρευε σὲ γουλερὸ χωράφι (ἐπὶ τῶν ζητούντων τὰ ἀδύνατα) Παζ. Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. παροιμ. *Στ ρ α β ὸ ς β ε λ ὶ ὄ ν α ἐ γ ὕ ρ ε υ ε μ ε - σ α 'ς τ ὸ ν ᾶ χ ε ρ ῶ ν α.* || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὲς κρανεὲς τὲς γουλερὲς δαμάσκηνα νὰ ὠρμάζουν Κ. Θεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ. 1) Σωρὸς μικρῶν λίθων τοὺς ὁποίους συναθροίζουσιν ἐκ τοῦ πέριξ τῶν ἐλαιοδένδρων χώρου, διὰ νὰ καταστῇ εὐχερὴς ἡ συγκομιδὴ τοῦ ἐλαιοκάρπου Παζ. 2) Τόπος πλήρης μικρῶν στρογγύλων λίθων, πετρώδης Ἀν-

